

Cositul

Vasile Alecsandri

Faptul zilei se aprinde pe a dealurilor frunte,
Ș-un râu falnic de lumină se revarsă peste munte.
Iarba coaptă strălucește, ea se clatină la vânt,
Ș-a ei umbră lin se mișcă în dungi negre pe pământ.

Iată, vin cosașii veseli, se pun rînd. Sub a lor coasă
Câmpul ras rămâne verde ca o apă luminoasă.
Unii brazdele răstoarnă, în căpiți alții le-adună,
Le clădesc apoi în stoguri și cu stuh le încunună.

Mai devale-n cea dumbravă cu poiana tăinuită,
Unde umbra pare verde și de flori e-mbălsămită,
Coasele sub teaca udă zinghenesc răsunător.
Din căpiță în căpiță dumbrăveancă saltă-n zbor.

Un flăcău, cosind deoparte, lângă-o tufă de sulcină,
Vede iarba încâlcită, frîntă pe la rădăcină.
„Ce să fie? Cuib de fiară? O! minune!” zice el,
Și, zâmbind, se pleacă iute de culege... un cercel!